

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΟΝΟΜΑΤΑ

Και κάπως έτσι, λοιπόν, ο θάνατος συνηθίζεται.
Δεν ήτανε μια παράδοση αλχημεία
το νόημα του δεν ερμήνευε κανένα φιλοσοφικό μοτίβο
ούτε θρησκευτική δοξασία δεν αποκάλυπτε το μυστήριο.
Ήτανε τελικά τόσο απλό το θάνατο να εξηγήσουμε.
Έγινε λογιστική, μαθηματικά μοντέλα
απλή καθημερινή αριθμητική
που οι μονάδες και οι δεκάδες παίζανε ανάλογα τις συνθήκες.
Στατιστική και νούμερα και δάχτυλά μετρούσαν
μηχανές βάζανε σημάδια στο πλάνο της καμπύλης
και όπως ενώνονταν στην αναλογία το αποτέλεσμα βγάζανε
προσθέσεις και πολλαπλασιασμοί, αθροίσματα και γινόμενα
ψυχροί υπολογισμοί που υποθηκεύανε ανάσες δύσκολες στην εκπνοή
σάμπως και τα νούμερα ανθρώπους να μην περιγράφουν.

Και κάπως έτσι, λοιπόν, ο θάνατος συνηθίζεται.
Χάντρες σε κομπολόγια που κύκλους κάνουν στον αέρα
ή στο σύρμα του άβακα σέρνοντας πάνω και κάτω
εκεί οι εκτιμήσεις λογίζονταν και καθαρογραφόντουσαν σε πιστοποιητικά
αναφερόμενα σε ανακοινώσεις, απλά χαρτιά, μελάνι φθηνό
και πάλι αριθμοί και πάλι λόγια δύσκαμπτα
τάχα όλα αυτά για ανθρώπους να μη λένε.

Γίναμε λήγοντες, με άρτιο ή περιττό περιεχόμενο
πάντοτε ακέραιοι που συνεισφέρουν στα ποσοστά της ημέρας
μέρη συναρτήσεων, πλευρά εξισώσεων αγνώστου ενός ή περισσοτέρου
λες και άνθρωποι ποτέ δεν υπήρξαμε
μα κι ένα φύλλο το αποτύπωμά του το αφήνει
ακόμα και σε δάσος απολιθωμένο
εμείς τι περισσότερο, πού είναι τα συναισθήματά μας
πού είναι η ιστορία που πίσω μάς ακολουθεί
πού τα όνειρα, καθώς σκιρτούσανε παλλόμενα μάς οδηγούσαν
τι γίνανε οι σύντροφοί μας, η έννοια μας γι' αυτούς που αγαπάμε,
της κάθε ημέρας τα προβλήματα, πού είναι οι προβληματισμοί μας
κι η ύπαρξή μας, τι απέγινε η ύπαρξή μας, μήπως ποτέ δεν έχουμε υπάρξει
και μόνο νούμερα ραμμένα στο πέτο μας από αυτά μας ξεχωρίζουν;

Κι αν είχαμε μόνο ψήγματα ζωής για να ζήσουμε
και τίποτα δεν ήτανε δικό μας
τουλάχιστον το θάνατό μας αφήστε να το ζήσουμε
ως άνθρωποι με ονόματα, που έστω, δε θέλουν να πεθάνουν.